

KUNGARNE

AF
JULES LEMAITRE.

Forts.

18.

... Från fönstret i tronsalen sträckte sig en bred, fem hundra meters lång ale anda fram till gallerporten, som inneslöt kungens enskilda trädgård. Herman stod länge och betraktade folkmassan, som tågade förbi framför galleriet. Den skred framåt utan ordning, i ojämma leder och nästan under tystnad, tycktes det.

Herman tog en kikare. Han urskilde mellan galleren en oafbruten följd af ansikten, nästan alla fula, några vilda, andra lidande och trötta, de flesta uttryckslösa, och här och där gapande munnar, hvilas rop han icke kunde uppfatta. Han tänkte: "Nå jag misstog mig således icke. Hvad de äro förståndiga, de stackars människorna! Det här tycks då icke förebåda något upplopp."

Han skulle velat tacka dem, för att de gifvit honom rätt. Men småningom väckte själva denna ordning och tystnad en viss oro hos honom. Bättre än hvad en orolig, larmande massa skulle kunna göra, gaf denna nästan stumma procession, som andlöst skred förbi, ett intryck af mängd och styrka. Herman började förvåna sig öfver, att han vägat släppa lös denna okända kraft, om också blott för några timmar, och hans väntan steg till en oöfverlig spänning.

På ett ögonblick märkte han, att processionen icke längre skred framåt. Den hade stannat, vände tillbaks, och en vildande massa trängdes utanför gallerporten.

Nästan samtidigt anlände officeren, att de demonstrerande begärde att få komma in i slottsträdgården.

Herman tvekade ett ögonblick. "Beh skulle jag visa mig feg?" tänkte han. Därpå greps han af ett öfverlagat, oemotståndligt begär att på nära håll få se denna mörka massa, som dolde så mycket hemlighetsfullt och farligt.

"Öppna för dem!" befälde han. Han stälde sig åter på post vid fönstret, skyddad mot alla blickar utifrån genom den höga balkongbalkustraden och de halft nedfalla gardinerna.

Genom den öppna pallerporten valde snart folkströmmen in i allt bredare vägar. De som gingo de främsta lederna syntes tydligare, och Herman urskilde en mängd ondskefulla och djurska ansikten.

"Synbarligen," tänkte han, "är det icke tanken på rättvisa, som uppehåller dessa. De äro otvivelaktigt lika hårda, lika snikna, och lika obarmhertiga — endast mindre lyfysade än de lyckligt lottade. Mot hvilka de uppressa sig... Hurudant skulle det samhälle bli, som dessa råa sällar skulle ombilda åt oss?"

Men nästan omedelbart därefter tviflade han på riktigheten af sitt intryck.

"Med hvilken rätt tilläkrifver jag dem väl dåliga kanslor på grund af deras förvirrade anletsdrag? All lidelse, hvori vrede inträder, vanställer och misaklar utseendet... Hvari skilja sig väl dessa oroväckande ansikten från den, man får se hos soldater, som skrinande af raseri störta sig i handgemäng? ... När ilbudet från Marathon stupade, trängde ägonen fram ur huvudet på honom liksom på dessa, och han var hemskt att se."

Och vid sidan af dessa rödfärgade tyggnomier urskilde han nu andra, så bleka, smärtsamma och rent af misaklarade ansikten. Det är bristen på godhet och dygd som gör, att de konservativa så ursinnigt motsätta sig hvarje social förändring. Det är samma brist, som skall hindra revolutionen att bära alla sina frukter, och i detta fall kan morgondagens fega mänsklighet förklara den usla mänskligheten från i går, men den kan icke frikalla den från fördömelse... Om vi alla äro rödfärgade, så är en stor omflyttning af orättvisan redan en slags början till rättvisa... De mörka ledarna tågade långt

samt framåt, rakt mot det fönster, hvarest Herman ömde betraktade dem... De skulle säkerligen behöfva flera minuter att tillryggagåga afståndet mellan gallerporten och slottets vallgräns... Herman lade märke till, att de följde aleerna och respekterade gränslinorna och blomsterrabatterna. Han var dem tacksam därför.

Och under det han såg den väldiga människovägen växa och närma sig, grubblade han, och klara af hans tankar, som dock, utan att han visste det, voro alltför enkla och ofullständiga. Han tänkte: "Liksom hos martyren, hvilken i sista ögonblicket går igenom i sitt sinne de anledningar, han har att tro och att dö — fögo i genom hans huvud med egenömlig snabbhet."

"Hvad skall framgå här?" Lät oss antaga det värsta — lät oss draga de yttersta möjliga konsekvenserna af hvad jag vägat göra. Tydligen utsätter jag mig för att genom någon slump, något missförstånd mellan folket och trupperna eller polisen, genom en officers otålighet eller en fanatikens påstådda anfall af galenskap, demonstrationen öfvergår till upplopp och upploppet till revolution. En våldsam och fullständig revolution — jag fullföljer min hypotes till det yttersta. Men har jag rätt att löpa denna risk?... Låt oss kasta en blick fram i tiden för att riktigt kunna bedömma saken... Jag antager, att revolutionen är fulländad, den gamla samhällsordningen störtad och den nya grundad — så godt någon ordning kan grundas här i världen — på nya principer... Skall mänskligheten ha förlorat på bytet? Skall det nya samhället bli sämre än det gamla?... Ja, det skall ha begått handlingar af förstöring och hämnd, oskyldiga skola ha blifvit mördade, jag själf kanske... Men summan af dessa brott, hvad blir väl den, jämförd med summan af de tysta brott, de dolda orättvisor, som gynnas af den gamla samhällsordningen, och hvarigenom den bibehålls?... Det nya samhället kommer att bli rätt, ohäfsadt, utan konst, vetenskaper och lyx? Men man kan leva utan allt detta. Mina bästa dagar ha varit de, under hvilka jag lefvat nära intill jorden, ute i skog och mark som en herde eller en jordarbetare... Och för öfrigt, hvem vet? Själär af ett nytt slag, en annan okänd människotyp skall kanske uppenbara sig... Mänskligheten har en nästan outtröttlig förmåga att foga sig efter alla samhällslifets yttre förhållanden... Ordningen skall aldrig kunna bli stadigvarande, ty den skall aldrig anses förmålig annat än för en ytterst ringa minoritet... Slutligen bör det alltid komma att finnas minst lika mycket dygd och försakelse i detta samhälle som i det gamla, ty grundlaget i den mänskliga naturen förändras icke, och altruismen finns också i naturen — den finns där endast i mindre grad... Och om samma våldsamheter och samma orättvisor skulle återfödas under andra former? Skulle det vara värre, än hvad vi se i våra dagar?... Hvad förtjänna vi väl för medlidande? Hvar och en som är ur stånd att foga sig i det lif, som den nya samhällsordningen skapar åt individerna, det vill säga, hvar och en som är ur stånd att lefva annat än på andras bekostnad och att nöja sig med en anspråkade välmåga — hvilken för öfrigt icke hindrar lifvets värkliga adelhet, som endast finnes i anden — är kanske icke en elak människa, men förtjänar i alla fall icke något lifligt intresse... Det är bristen på godhet och dygd som gör, att de konservativa så ursinnigt motsätta sig hvarje social förändring. Det är samma brist, som skall hindra revolutionen att bära alla sina frukter, och i detta fall kan morgondagens fega mänsklighet förklara den usla mänskligheten från i går, men den kan icke frikalla den från fördömelse... Om vi alla äro rödfärgade, så är en stor omflyttning af orättvisan redan en slags början till rättvisa... De mörka ledarna tågade långt

Följaktligen är mitt samvete lugnt, hvad än må hända."

Folkmassan var nu endast två hundra meter från slottet. Den upphörde icke längre några rop, men bullret af dess trampande fötter var fruktansvärdare än hvarje skri. Herman kunde tydligt i första ledet urskilja ett hemskt, otäckt ansikte, en riktig mordarfysionomi. Och fastän det ju ingenting betydde och det tillfälliga intryck icke förändrade något af själva saken, kunde han sig icke längre så visa på riktigheten af sitt resonemang. Han tänkte:

"Det här är ett af de besynnerligaste ögonblicken i mitt lif. Det förefaller mig, som om jag spelade krona och klav med folkets sana eller raseri, dess sunda förnuft eller enfald. Insatsen, det är allt hvad jag hittills har trott på. Jag försöker ett experiment, från hvilket jag kommer att gå befäst i mina käreste åsikter eller beröfvad alla illusioner och för alltid fylld af vedervilja mot människorna..."

Och han ropade helt högt i en ton af brinnande åkallan:

"O Gud! Låt folket först mig! Låt det icke frestas af sina elaka kanslor!"

"Stackars Herman!" sade en röst.

Han vände sig om och varseblef sin kusin Rinaldo. Han sprang till honom likt en, som söker en tillflykt eller behöfver ett vittne:

"Rinaldo, käre Rinaldo, icke sant, du gillar mig, du? Har jag icke rätt i att lysa till försigt?"

"Å, jag för min del beklagar dig, det har jag redan sagt. Gör som du vill — du kan vara säker på att göra något dumt. Det är sorgligt att vara furste nu för tiden, så vida man icke är ett not eller en skurk... Jag trötter endast efter en sak — att helt enkelt bli en bland hopen."

Han räckte Herman ett papper.

"Ses, underteckna den här fullmakten, som jag lämnat till dig, såsom vi kommit öfverens om."

"Du vill det?"

"Jag ber dig därom."

"Och du skall icke ångra dig?"

"Nej."

När Herman undertecknat, sade Rinaldo:

"Tack — du har gjort mig fri. Från och med detta ögonblick är jag ingenting annat än Johan Werner, i. d. underlöjtnant vid flottan. Jag kan ändligen andas ut."

"Reser du snart?"

Bullret där utanför tilltog. Herman hade närmast sig fönstret förra att se folket komma. Men utan att röra sig, likgiltig för blickens, som han där blifvit borta för all tom nyfikenhet, svarade Rinaldo lugnt:

"Jag ger mig af i morgon. Jag tar med mig en kvinna, som jag älskar, och som jag icke skulle kunna gifva mig med, om jag förblef prins. Det är en liten sirkusgymnast, Lollia Tosti. Vi skola gifva oss... där långt, långt borta... Jag tar med mig tillräckligt för att kunna lefva sorgfritt... Visserligen undrar jag, om det är riktigt hederligt, men man är alltid feg i någon punkt — Jag fruktar fattigdomen för min lilla vänninna, och jrg trötter mig med, att hvad jag äger, utan att själf ha förtjänat det, är på det hela taget lönen för hvad min förfäder — några åtminstone — kunnat uträtta för 'landets väl', som man säger... Farväl, käre kusin."

Folkmassan hade emellertid kommit fram till det låga galleriet för den uråldriga valgrafen, som ännu beskyddade slottets fasad.

En plötelig tanke fög igenom Hermans huvud, och hela hans kropp skälde till:

"Hvad skall jag göra, om de begära, att jag skall låta släppa min vindbryggan?" Men hopen tycktes icke tänka på att intränga i slottet. Dess myllrande massa skockade endast ihop sig invid galleriet, och ett skallande rop genljöd plötsligt.

"Rinaldo, hvad är det de ropa?"

"Anfakta!" svarade Rinaldo; "det tycks åtminstone icke vara: 'Leve kungen!'"

Skränet fördubblades och antog en beständ form; ett namn urskiltes, framburet af tusentals stämmor: "Avdotja! Avdotja!"

"De vilja, att du skall ge henne fri," sade Rinaldo, "och jag förstår dem. Deras väninna är en mycket orimlig och mycket farlig person för oss, men på samma gång verkligen mycket originell och den enda jag vet, som öfvar oinskränkt barmhärtighet — undantagande naturligtvis mot oss."

"Ge henne fri? Men det kan jag icke, Rinaldo, det kan jag icke, det tar jag dig till vitne på. Den svarta fanan, som hon höjde, är insurrektionens standar. Den är ett uttryck af förtviflan, af nödvändigheten att tillgripa de yttersta medlen. Men folket är icke bragt därhän, eftersom dess furste har förtroende till det och endast vill det väl."

Han håkade sig fast vid denna fråga om den svarta fanan, förvånad, trots den kännedom han trodde sig ha om sinneletet hos de ringa, öfver att folket icke kunde förstå hans logiska härkliverier, men kännande, att denna sista skrupel var liksom den ideala punkt, som skilde honom, ordningens vaktare, från att bli de upproriskes medbrottsling.

Oväsendet fortfor med hotfull styrka. Herman rusade fram till fönstret och ville öppna det:

"Jag skall visa mig, jag skall säga dem..."

Rinaldo höll honom tillbaka: "De komma att hvila ut dig, käre vän. Ser du ut som en slaktare? Har du en Dantons tjurnacke och dundrande stämma, för att kunna tala till folket?... Du behöfver bara kasta en blick på dig och mig... dylikt göra lampar sig icke för vår yttre människas, min stackars Herman."

"Det är sant," sade prinsen.

Han kastade en blick på den allt mera hoppackade, böljande mängden och sakte stälsatta sin vilja, i det han munnade: "Jag bör icke... Nej... jag bör icke..."

Men en förtviflan, som var bittrare än döden, sammanpressade hans hjärta. "Således öfverger du mig, Rinaldo? Du öfverger mig i det ögonblick, då jag är som mest olycklig och då alla andra redan öfvergifvit mig? Ty ser du, jag känner rundt omkring mig ogillande och motstånd från alla dem, som lefva af kungadömet, alla dem som räknade på mig som på rikets förste polisbetjänt... Nu har jag folket emot mig, därför att jag är prins, och alla de andra emot mig, därför att jag älskar folket... Och det är denna stund du väljer för att lemna mig!"

"Jag har icke valt den, Herman. Men hvad vill du, jag skall göra här? Jag kan icke vara dig till något gagn. Alla betrakta mig som en galning, därför att jag velat lefva efter mitt eget behag... Man skulle tro, att jag gillade ditt handlingssätt, och det skulle ytterligare skada dig. Alltså ger jag mig af. Jag afsäger mig med förtjusning min eventuella rättighet till kronan, jag rymmer ifrån kungligheten, jag försvinner. Det är en skön sak att kunna försvinna."

Ropen utanför hade emellertid tystnat af. Hopen aflägsnade sig småningom från galleriet och vek af in i Drottningavägen, som löpte längs med en af slottsflyglarna.

At denna ämnen vette porten till den inre gården, som var uppfyllt af ryttari och fotfolk, och där det vaktkontor var, dit Avdotja Latanief blifvit förd af polisen.

"Hvad ämnade de göra?" frågade kronprinsen ångsligt.

"Det är mycket enkelt. De ha godt hjärta och vilja själfva befria sin vänninna."

"Kom!" sade Herman.

19.

Han drog Rinaldo med sig genom en mängd gallerier, smala, slingrande gångar, låga dörrar och trappor, inbugga i murarna, ty slottet, som blifvit uppförd och utvidgad vid olika tidpunkter, var i vissa delar inrättadt som ett slott i en röfvarroman. De gingo igenom korridorerna, där prins Otto blifvit mördad på sin bror, Otto d. 3:djes befällning, rummet, där drottning Ortrud, biträdd af sin älskare, strypt kung Christian VI i tio år hållit in-spärrad gamle kung Konrad VIII, som han anklagade för att vara sinnesrubbad, och där han slutligen låtit honom dö af svält.

De kommo in i ett af hörtourellerna, som för varit fängelse, men nu var kapell. Därifrån kunde man genom tre fönster, smala som skottgluggar, öfverskåda hela Drottningavägen och ytterfasaden af slottets vänstra flygel.

Vid sitt inträde urskilde de i halfmörkert en kvinnlig gestalt, som knäböjde i en bönstol och skakades af snyftningar. Det var prinsessan Wilhelmina. När hon varseblef sin gemål, tvang hon hastigt tillbaka tårarna och återtog sin min af orubblig värdighet innan hon på nytt fördjupade sig i sin bön.

Och Herman blef förtretad på henne, därför att hon icke helt enkelt fortsatte att gråta.

Han gick bakom altaret, steg upp på pallen, hvaraf kaplaken begagnade sig för att taga ner monstransen ur den därifrån försedda nischen, öppnade en ruta i ett af de smala och tunga fönstren och såg ut.

Kastanjetridsen i avenyen dolde har och hvar körbanan och de breda trottoirerna för honom. Men hvad han på långt håll urskilde genom de öppna glintorna i löfverket, var följande:

Folkmassan gjorde ett våldsamt anlopp mot den tunga slottsporten och försökte spränga den med hugg af gatstenar och järnstänger eller genom att köra emot den tistelstängerna af en kärna som en slags murkräcka. Karlär klättrade upp på hvarandras axlar och försökte hissa sig upp till fönstren i första våningen. Alla rutorna i denna del af slottet sprungit brakande sönder under en hagelskur af stenar, och som glasbitarna studsade ner på de belägrades huvuden samtidigt med projektilerna, fördubblades hopen raseri, liksom raseriet hos en galning, som sårar sig själf. Ett oafbrutet skri fylde luften. Flera svarta fanor gungade upp och ned i folkhvirflarna likt mörka olycksfiglar öfver ett svallande haf.

Då spärades hela avenyen af en skvadron kyrassier, som kom mit ut från den inre slottsgården genom en af portarna på högra flygeln, och som nu tog folkmassan i ryggen. De gjorde halt. Herman såg en officer rida fram och hålla de tre föreskrifna uppmaningarna att skingras, men utan resultat. Kavalleristerna satte sig åter i långsamt i gång. Vågrörelserna i massan blefvo starkare, men den skrinade sig icke. När det första ledet af hästarne var inpå den, tycktes den svalla öfver sina bräddar likt en vattenpöl, som man rensar. Flera huvuden försvunno, dränkta i det sjundande svallat. Herman gissade, att de blifvit nedtrampade.

(Forts.)

Eder Helsa
bliver varaktigt om Ni drikker
REDWOOD
LAGER
emedan detta beer er garanteret
absolut rent, och er omsorgsfuldt
brygget og lagret.
— Begar det öfverallt —
E. L. Drewry, Mfr.,
WINNIPEG.

Canada Permanent Western Canada

MORTGAGE CORPORATION.
Kontor: Toronto. Afdelingskontor: Winnipeg.
Penningar utlånas på fastighet eller land mot lägsta gällande ränta
Farmland till salu. Köpare skall finna det fördelaktigt att ex-
aminera vår lista föra. Skrif efter vidare upplysningar till
W. M. FISHER,
Manager Manitoba Branch
Sparbankdepositioner gifves 4 procents ränta.

BYGGER NI.

Kom ihåg att **Eddys förhydningsapp** är den bästa
marknaden. Den är mycket starkare än andra pappersorter
samt drager öf fukt eller gifver någon obehaglig lukt från sig.
Basta material att använda för hvar sig det ens eller andra
byggnadsändamålet. Tillskrit

TEES & PERSSE
Agenter i Winnipeg.

Alberta=land

i ett af de bästa svenska distrikten. Vi hafva en stor
trakt, hvilket vi utbjuda till salu för billigt pris och
på lätta villkor. i större eller mindre egendomar, bruk-
ade eller obrukade.

Ätven 600 tomter i den nya staden **STOCK-
HOLM** i samma distrikt.

Detta är ett enastående tillfälle för landsökare,
enär denna plats är

ALBERTAS TRÄDGÅRD

The Red Deer Land Co.,
Red Deer, Alt.

Crotty Love & kmp.

Real Estate
Agentur.

Farmland i alla delar af Nordvästern till låga
priser och lätta villkor

Stads Egendomar, den största föteckning
på Hus och Tomter

BRAND FÖRSÄKRING - LÅN Å EGENDOM.
Besök vårt kontor

515 Main Street, - Winnipeg
midt emot City Hall

SE HIT
Skandinaver. i min But kunnas de BÄSTA
Grocerier

alltid på lager till möjligast lägsta priser.
Mina Skandinaviska Importerade varor äro alltid af bästa
slag och tagna från redbara firmor.
Kunder kunna hos mig vara förvissade om redbar behandling.
Orders från Landsorten expedieras skyndsamt. Bedes om lands-
männens benägna bistånd.

P. NELSON.
412 JARVIS STR

Skandia Hotel
307 PATRICK STR.,
8 block vester om Caledon office.
är rätta platsen att stanna under er
vistelse i Winnipeg. Ny och modern
inredning. Moderata priser. Tele-
fon 2284. **M. A. MEYER.**

Skand. Advokat
THOMAS H. JOHNSON,
Barrister, Solicitor etc.
Kontor: Room 35, CANADA LIFE
BUILDING, hörnet af Main och
Ptoage Ave.
Box 423.

Boarding-House
Matservering och rum för resande
har öppnats å **LOREN STREET,**
WETASKIWIN.
G. Almstrong.

Ashdown's
Barberstuga, Billjardrum, To-
bak, Cigarer, Cigaretter. Biser
af alla slag och alla Priser. Post-
monnser, etc., Bakisaffvar, Stig-
lar och Hakebaser.
Brensk Saus,
Henry Ashdown,
Whitewood, Assa.

VED
Alla slags Ved och
Kolsorter finnes på
lager hos underteck-
nad.
Telef. 79b.
Bostad 96 Dagmar str
Lägsta priser
M. P. PETERSON

KOBOLDS
SLAGTERI.
Ni kan vara öfvertygade, att vi alltid ha
de bästa, fäsk, bologne, frankfurter, samt
tyck blod- och leverkorf.
Det är best ni försöker dem i dag.
Kobold & Co.
CITY MEAT MARKET.

WHITEWOOD
GRIST MILLS
Farmers Gristing a speci-
alty.
JAMES SANDERS
Proprietor.

Logen No 10
Framtidens Hopp
af I. O. G. T.
möter andra och fjärde torsdagen
i hvarje månad, kl. half nio e. m.
å Fairbanks Hall, hörnet af Main
st. och Selkirk ave.
ALF. ECKELL, L. D.
354 Ross str